

Mieczysław Nyczek, *Wspomnienie o generale Tessaro*, „Nowiny” 1995, nr 40, s. 8

Stanisław Tessaro

Należał do grona wybitnych i cenionych wyższych oficerów w Wojsku Polskim II Rzeczypospolitej. Na wszystkich odcinkach swojej służby wojskowej wykazał duże zdolności i poświęcenie, dlatego wszędzie zyskał sobie dobrą opinię. Mowa o generale brygady Stanisławie Tessaro, którego ostatnie lata służby i życia były związane z Przemyślem.

Miał 23 lata, gdy w sierpniu 1914 roku wstąpił do Legionów Polskich. W kilka miesięcy po odzyskaniu przez Polskę niepodległości, 1 czerwca 1919 r., został mianowany na stopień pułkownika piechoty. Jako młody wiekiem oficer dowodził najpierw 2 Pułkiem Piechoty Legionów, by w lipcu 1920 roku otrzymać nominację na dowódcę II Brygady Piechoty Legionów. To stanowisko pełnił do września 1920 r.

W wieku 32 lat pułkownik Tessaro został dowódcą piechoty dywizyjnej 30 Dywizji Piechoty. Po przewrocie majowym w 1926 r. awansował na dowódcę tej dywizji. Generalskie szlify otrzymał z dniem 1 stycznia 1927 roku.

W sierpniu 1929 r. generał Stanisław Tessaro został dowódcą Korpusu Ochrony Pogranicza, obejmując to stanowisko po generale dywizji Henryku Odrowążu-Minkiewiczu. Gen. Tessaro dowodził tą formacją do października 1930 r., kiedy to został mianowany dowódcą Okręgu Korpusu X; dowództwo miało wtedy swoją siedzibę w Przemyślu.

To odpowiedzialne stanowisko wojskowe piastował aż do śmierci.

Zmarł w Przemyślu, w wieku 42 lat, w dniu 9 marca 1933 roku. Pożegnano go z należnymi honorami.

Warto chyba i tę postać ocalić od zapomnienia.